

היא הייתה בדיוק הדבר שהוא צד כל חיו.
הוא היה בדיוק מה שהעמידה פנים שהיא כל חייה.

פאוורלס

נטולת כוחות

לורן רוברטס

לורן רוברטס

פאנורם
זשולת כותות

מאנגלית: תם פרו

Lauren Roberts

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן רוברטס
פאוורלס
נשולת כוחות

Lauren Roberts
POWERLESS

Copyright © Lauren Roberts 2023
POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

עורכת: שרון שלו
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מס"ב 9-64-7831-965-978 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

מוקדש לכל מי שאי פעם הרגישה נטולת כוחות.

קוראות יקרות,

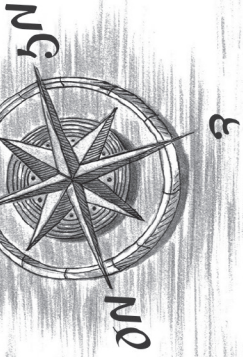
אני מרגישה בת מזל שאתן קוראות את הספר שלי! אני מקווה שתיהנו מהסיפור ומהדמויות בדיוק כמו שאני נהניתי מהם. בשבילי, השיחות העוקצניות והרגשות המודחקים להפליא של פיידין וקאי הם מעיין בלתי נדלה של בידור. אני מקווה שהספר הזה יהיה לכן מקור לנחמה ומפלט מתוק מהמציאות. השקעתי המון אהבה בכל דף ודף, ואני לנצח אסירת תודה על שאתן מבלות את זמנכן בקריאת המילים שלי. אני מחכה בקוצר רוח להראות לכן לאן הסדרה הזאת תוביל – מכאן והלאה, המצב רק ילך ויהיה יותר ויותר מטורף. זאת זכות אמיתית לכתוב למענכן ואני מקווה להמשיך לעשות את זה עוד שנים רבות! קריאה מהנה ותודה שהצטרפתן אליי למסע הזה.

גן עדן

העיר החדשה

הים

העיר החדשה

פרק 1

פנין

נוזל סמיך וחם נוטף במורד הזרוע שלי.

דם.

מוזר, אני לא זוכרת שהשומר חתך אותי בחרבו לפני שהאגרוף שלי התחבר לפנים שלו. הוא אומנם היה הכֶּזֶק, אבל בכל זאת לא הצליח לזוז מהר יותר מהאגרוף הימני שהכנסתי לו בלסת.

ריח הפיח מדגדג באפי, ואני נאלצת לסתום אותו בידי המלוכלכת כדי לכבוש את העיטוש שמאיים להתפרץ מתוכו.

זאת תהיה דרך מעוררת רחמים במיוחד להיתפס.

ברגע שאני בטוחה שאפי לא יסגיר אותי בפני חיילי המשמר הקיסרי האורבים מתחת למקום המחבוא שלי, אני מחזירה את ידי אל הקיר המטונף, גבי צמוד אליו וכפות רגליי דוחפות את הקיר מולי. אני לוקחת נשימה עמוקה וכמעט נחנקת מהפיח, ואז ממשיכה בטיפוס האיטי שלי מעלה. בעזרת ירכי, שבוערות כמעט כמו האף שלי, אני מכריחה את גופי להמשיך להתנועע קדימה ומרסנת את הדחף להתעטש.

ממש לא חשבתי שאבלה את הערב שלי בטיפוס במעלה ארוכה. אני מזיעה בגלל החלל הקטן, בולעת את הפחד שלי ומתאמצת להגיע לראש המסדרון הצר, להוטה להחליף את שכבות הטינופת על הקירות בלילה זרוע הכוכבים. כשהראש שלי סוף-סוף מציץ מהקצה, אני בולעת את האוויר הדביק בשקיקה ומושכת את עצמי מעלה והצידה. באפי מכה מייד בליל ריחות נעימים אף פחות

מצחנת הפיח שנדבקת לעורי, לבגדיי, לשערי. זיעה, דגים, תבלינים, ואני בטוחה למדי שגם נוזל גוף כלשהו, מתערבבים לכדי הארומה שאופפת את סמטת בִּיזָה.

אני מאזנת את עצמי מעל לארובה ומאמצת את עיניי על הגג האפלולי כדי לבחון את היד הדביקה שלי. בלי הכאב הנשכני שאמור ללוות את מכת החרב ולהזכיר לי לעשות זאת, כמעט שכחתי לכרוק אותה.

אני תולשת פיסת בד מהגופייה ספוגת הזיעה שנדבקת אליי, ומשתמשת בה כדי לטפוח קלות על החתך.

אָדְנָה תהרוג אותי על שהרסתי את התפירה שלה. שוב.

אני מופתעת כשאני לא מרגישה את דקירת הכאב המוכרת כשאני משפשפת את הזרוע בכד הגס, סופגת את הנוזל הדביק בחוסר סבלנות. ואז אני מריחה אותו.

דבש.

טעיתי וחשבתי שהדבש שמכסה את הלחמניות הדביקות, ושנטף מרבים מכיסי האפודה הבלויה שלי ונזל במורד זרועי – הוא דם. אני נאנחת ומגלגלת עיניים לעצמי.

זאת הפתעה נעימה, ככלות הכול. אפילו הדבש שנספג בבגדיי עדיף על הניסיון לשטוף מהם דם.

אני נושמת עמוק ומשקיפה על הבניינים המתפוררים והמוזנחים שנעטפים בצללים תודות למנורות המהבהבות שמנקדות את הרחוב. אין הרבה חשמל פה במשכנות העוני, אבל המלך חילק לנו כמה מנורות רחוב, באדיבותו האין־סופית. הודות לזוֹלְטִים ולמלומדים, שהשתמשו ביכולות שלהם על מנת ליצור רשת חשמל יציבה, אני חייבת לעבוד קשה במיוחד כדי להישאר בין הצללים.

ככל שמתרחקים ממשכנות העוני, כך מקבצי החנויות והבתים משתפרים אט־אט בחזותם ובגודלם. בקתות מתחלפות בבתים, בתים מתחלפים באחוזות, עד שמגיעים למבנה המרתיע מכול. כשאני מצמצמת את עיניי בחשכה, אני בקושי מצליחה לראות את המגדלים

הגבוהים של ארמון המלכות ואת הכיפה המשופעת של זירת הקדרה, שנמצאת לידו.

עיניי מבזיקות שוב אל הרחוב הרחב שנפרש לפניי, סורקות את הבניינים המפוקפקים מסביב. סמטת בִּיזָה היא לב ליבן של משכנות העוני, מזרימה פשע ומסחר לכל חלקי העיר. אני מעבירה מבט על שאר הסמטאות והרחובות שמסתעפים ממנה, הולכת לאיבוד בעיר הזו, שבנויה כמו מבוך, ושולחת אנחה וחיוך קטן לרחוב המוכר מתחתיי.

זה הבית. בערך. מבחינה טכנית, המילה 'בית' מרמזת על מישהו שיש לו קורת גג מעל לראש.

אבל הרבה יותר נחמד להביט בכוכבים מאשר בתקרה.

מי כמוני יודעת, הרי פעם הייתה לי תקרה להסתכל עליה בכל לילה, בתקופה שלא נזקקתי לחברתם של הכוכבים.

מבטי הבוגדני חולף על העיר, אל המקום שבו אני יודעת שנמצא ביתי הקודם, דחוס בין רחוב מרצ'נט לרחוב אלם. שם בני משפחה קטנה ומאושרת ודאי מתיישבים מסביב לשולחן האוכל, צוחקים ומדברים זה עם זה על היום שהיה להם –

אני שומעת קול חבטה, ואז רחש קולות שגורר אותי מהרהורי המרירים. אני מאמצת את אוזניי ובקושי מצליחה לשמוע את קולו המעומעם והעמוק של השומר, שהואלתי בטובי לשחרר מתפקידו לא מזמן.

– הגיע ממש מאחוריי, שקט כמו עכבר, ואז... ואז לפני שידעתי מה קורה, הרגשתי טפיחה על הכתף וחטפתי אגרוף בפרצוף. "קול נשי מרוגז וצורמני במיוחד מהדהד במעלה הארובה. "אתה הֶבְזַק, בשם המגֵפָה, אתה לא אמור להיות מהיר או משהו?" היא נושמת עמוק. "לפחות ראית את הפנים שלו לפני שנתת לו לשדוד אותי? שוב?"

"ראיתי רק את העיניים שלו", השומר רוטן. "כחולות. כחולות

מאוד."

האישה נושפת במורת רוח. "זה ממש עוזר. עכשיו אני יכולה

לעצור כל בן אדם בסמטת ביזה ולברוק אם העיניים שלו מתאימות לתיאור המדווקדק שסיפקת לי, של עיניים כחולות מאוד.”

אני מחניקה נחרת צחוק כשאני שומעת חריקה מהצד השני של החדר, ולאחריה מקהלת קולות של צעדים מעומעמים. על פי האנחה שקורות העץ הנרקבות משמיעות מתחת לזוגות הנעליים החדשות שדורכות עליהן, אני מייד מגיעה למסקנה ששלושה שומרים נוספים הצטרפו למרדף.

זה הסימן שלי.

אני יורדת מהארובה בזינוק, נאחזת בשפת הגג הכולטת, מעבירה את רגליי מעבר לשפה ונתלית מעל לרחוב. אני נושפת ארוכות, מרפה ונושכת את לשוני כדי לעצור צווחה כשכוח המשיכה גורר אותי לעבר הקרקע. אני נוחתת בשקט ובחוסר חינניות בעגלת סוחר מלאת חציר. הקש הנוקשה דוקר את הבגדים שלי כמו אחת מכריות הסיכות של אדנה, וענן פיח וחציר נישא ברוח הלילה כשאני מזנקת בחזרה אל הרחוב.

בעודי שולפת את הקש משערי הסבוך כדי להעביר את הזמן אני מתחילה במסע בחזרה למבצר, מפלסת את דרכי בין עגלות סוחרים רעועות שננטשו למשך הלילה, כפות רגליי מרקדות מעל לפיסות אשפה ומיני קשקושים שבורים. כייסים נשענים על קירות הסמטאות או נחבאים בין המבנים, מתלחשים ביניהם כשאני עוברת.

אני מרגישה את משקל הפגיון החבוי במגף שלי, הפלדה הקרה מנחמת ומרגיעה אותי כשאני חולפת על פני קבוצות של מחוסרי בית כמוני, שמתקבצים יחדיו למשך הלילה. אני יכולה לראות את הזוהר הקלוש של שדות הכוח הסגולים שמגינים על חלק מהם, שעה שלאחרים אין אפילו יכולת חזקה דיה לאפשר לעצמם לישון בשלווה, וזאת בדיוק הסיבה שהם הפכו את משכנות העוני לביתם.

אני ממשיכה לצעוד במהירות ובביטחון, מעבירה את עיניי בין הסמטאות, ערנית ודרוכה. העניים לא מפלים. שילינג הוא שילינג, ולא אכפת להם לתקוף מישהו שמצבו גרוע משלהם כדי להשיג אותו.

מספר שומרים חוצים את דרכי כשאני מזוגגת בין הרחובות, מאלצים אותי להאט ולהתרחק מהם. כל חנות, פינה ורחוב קיבלו במתנה את אוכפי החוק נועצי המבטים ולבני המדים. אנשי המשמר הקיסרי האכזריים הוצבו לכל אורך סמטת ביזה בפקודת המלך בעקבות עלייה בכמות הפשיעה.

אין לזה כל קשר אליי, כמובן.

אני חומקת לתוך אחת הסמטאות הצרות יותר, עושה את דרכי אל הקצה החסום שלה. שם, חבוי בפניה, נמצא מחסום הרוס מורכב מעגלות סוחרים שבורות, קרטונים, מצעים ישנים והמגפה יודעת מה עוד. עוד לפני שאני בחצי הדרך לערמת הזבל שהפכנו לבית שלנו, פנים צצות מעל למבצר, נסתרות בחלקן מאחורי תלתלים שמגיעים עד לכתפיה.

"השגת אותו?"

היא מחלצת את רגליה הארוכות ממקום מושבה, קמה בקלילות ועוברת בלי היסוס ישירות דרך חומת הזבל בגובה מטר שהקמנו כמחסום, ומייד מדלגת לעברי, כשבעיניה תקווה כה עזה עד שאפשר לחשוב שהבאתי לה קורת גג של ממש וארוחה חמה. ואף על פי שאני לא יכולה להעניק לה אף אחד מהדברים הללו, הבאתי משהו, שלדעתה עדיף עליהם פי כמה וכמה.

אני נאנחת. "אני נעלבת שפקקת בי, אדנה. חשבתי שאחרי כל השנים האלה תהיה לך קצת יותר אמונה ביכולות שלי." אני מורידה את התיק מהגב ושולפת את המשי האדום מתוכו, לא יכולה לרסן את החיוך שלי למראה הפליאה על פניה.

היא תולשת את המשי מידיי בחמדנות, מעבירה את אצבעותיה בין קפלי הרכים של הבד. היא מרימה אליי מבט מתחת לתלתלים שנפלו על עיניה החומות-ירוקות, מסתכלת עליי כאילו הרגע הדברתי את המגפה כמו ידיי, ולא גנבתי בד מאישה שמצבה לא טוב בהרבה משלנו.

כאילו אני הגיבורה, ולא הנבל.

חיוכה של אדנה מתחרה בשמש הבווערת מעל למדבריות הכבשן. "פיי, את והידיים הזריזות שלך עושות קסמים, את יודעת?" היא זורקת את זרועותיה סביב צווארי, מושכת אותי אליה בחיבוק עז שגורם לדבש לנזול עוד יותר במורד האפודה שלי ולהצטבר בכיסים.

"אם כבר מדברים על הידיים הזריזות שלי..." אני מחלצת את עצמי מהחיבוק שלה ומחטטת בכיסים. אני מוציאה מתוכם שישה מהמאפים, שנראים קצת פחות מעוררי תיאבון עם החציר שנדבק אליהם.

עיניה נפערות כשהיא רואה אותם והיא מייד חוטפת אחד מידי, באותה חמדנות שהפגינה כשלקחה את הברד. היא מסתובבת באמצע הביס וצועדת בחזרה ישירות דרך המבצר בלי מחשבה שנייה, מתיישבת על השטיחים חסרי הצבע המחוספסים שמכסים את הרצפה מהצד השני של המחסום. היא טופחת על המקום לידה בציפייה, ובניגוד אליה, אני מזנקת מעל לחומה בחוסר חניניות ורק אז מתיישבת.

"אני בטוחה שמריה לא שמחה ששרדת את החנות שלה. שוב. המסכנה ממש צריכה להוסיף עוד שומרים," אומרת אדנה בין לעיסות, וחיוך עקמומי מצטרף לפירורים על פניה.

למרות העובדה שגנבתי מהאישה ההיא לפחות פעם בחודש בשנים האחרונות, עד כה היא הצליחה להגיע רק למסקנה אחת – שאני זכר. לפחות היא מנסה.

"למעשה," אני אומרת במשיכת כתפיים, "ליד החנות שלה היו שני אנשי משמר יותר מבררך כלל. בטח כבר נמאס לה מכל המאפים שנגנבו לאורך השנים."

אדנה מצמצמת את עיניה בתגובה לחיוך שלי. "תודה למגפה שלא תפסו אותך, פיי." הלסת שלי נקפצת ברגע שהביטוי המוכר עוזב את דל שפתייה, ושלה נשמטת באמצע לעיסה. היא ממש מתכווצת במבוכה, מקמטת את המצח ומכחכת בגרון. "סליחה. הרגל מגונה." אצבעותיי מרחפות אל הטבעת העבה מסביב לאגודלי, מסובכות אותה בהיסח דעת, בזמן שאני מעלה על פני חיוך קלוש. זה נושא שאנחנו

בדרך כלל משתדלות להימנע ממנו, אף על פי שזאת אשמתי שהוא בכלל הפך לנושא לא נעים מלכתחילה.

והכול בגלל רגע של חולשה שהלוואי שלא היה מסב לי כזאת הקלה עצומה. "את יודעת שאלה לא המילים עצמן שמפריעות לי, אלא –"

"אלא המשמעות מאחוריהן," היא קוטעת אותי בחיך, בחיקוי מדויק להדהים של הקול שלי.

אני כמעט נחנקת מהצחוק שלי ומחתיכת בצק מתוק. "את מצטטת אותי, איי?"

במקום לענות, היא נוגסת במאפה הרביק ומכריזה בין לעיסות, "ולא נהיים חולים מהמגפה, אלא ממה שבא אחר כך."

אני מהנהנת באיטיות ומעבירה אצבע על דוגמת השטיח מתחתינו מבלי משים, ההרגשה מוכרת מתחת לאצבעותיי. המחשבה שאנחנו מודים למגפה, שהרגה אלפי איליאנים, גורמת לי לאבד את התיאבון, אפילו ללחמניות דביקות. מודים למשהו שהוביל לכל כך הרבה כאב ומוות ואפליה.

אבל הדבר היחיד שלאנשים אכפת ממנו עכשיו הוא אלה שהמגפה לא הרגה. במשך שנים, הממלכה הייתה מבודדת כדי לעצור את החולי מלהתפשט אל הערים הסמוכות, ורק החזקים ביותר באלייה שרדו את המחלה ששינתה את בני האדם מהיסוד. המהירים הפכו מהירים באופן בלתי נתפס, החזקים הפכו לבלתי מנוצחים, ואלה שארבו בין הצללים יכלו להפוך לצללים בעצמם. עשרות יכולות על-טבעיות הוענקו לאיליאנים לבדם, במגוון ריכוזים, תכליות, ועוצמות.

מתנות שניתנו כפרסי הישרדות.

הם אליטות. הם יוצאים מן הכלל. הם יחירי סגולה. "רק..." קולה של ארנה דועך, היא משחקת במאפה הרביק שלה ומתקשה להתבטא במילים, לשם שינוי. "רק תיזהרי, פיי. אם יתפסו אותך ולא תצליחי לצאת מזה במילים –"

"אני אסתדר", אני אומרת בנימה אדישה מדי, מתעלמת מההאגה שמציפה אותי. "זה מה שאני עושה, איי. זה מה שתמיד עשיתי". היא נאנחת מבעד לחיך שלה, מנופפת בביטול. "אני יודעת, אני יודעת. את יכולה להתמודד עם האליטות."

אני מרגישה שוב את אותו גל הקלה שגורם לי להרגיש אשמה ואסירת תודה גם יחד, על כך שהיא באמת מכירה אותי. כי לא כל מי ששרד את המגפה מזלו שפר עליו לזכות ביכולות. לא, הרגילים מבינינו כשמים כן הם – רגילים. ולאורך עשורים אחרי המגפה, הרגילים והאליטות חיו בשלום.

עד שהמלך אדריק אסר על רגילים להמשיך להתגורר בממלכתו. לפני שלושה עשורים, חולי התפשט ברחבי הממלכה. תודות להתפרצות של מה שכנראה הייתה מחלה פשוטה, ההילרים של המלך ניצלו את ההזדמנות כדי לטעון שהרגילים נושאים מחלה בלתי ניתנת לגילוי, ואמרו שזאת כנראה הסיבה שהם לא פיתחו יכולות משלהם. שחשיפה ממושכת אליהם יכולה להזיק לבני האליטות ולכוחות שלהם, ושלאורך זמן, הרגילים גרמו לדעיכה ביכולות, שהאליטות גוננו עליהן כל כך.

אני נאבקת ברחף לגלגל את עיניי כשאני חושבת על זה. אבא שלי האמין שזה בולשיט, ואני חושבת בדיוק כמוהו. אבל גם אם הייתה לי הוכחה שהמלך משקר במצח נחושה, זה לא כאילו מישהו אי פעם יאמין לבחורה ממשכנות העוני.

אבל המלך לא יכול היה להרשות לחברת האליטות שלו להיחלש בידי רגילים פשוטי עם. כיליון לא היה אפשרות מתקבלת על הדעת בעיני היוצאים מן הכלל.

וכך התחיל הטיהור.

אפילו עכשיו, כעבור עשרות שנים, מעשיות על גופות שמנקדות את החולות תחת שמש הכבשן נשמעות מסכיב למדורות, סיפורי אימה נלחשים בקרב הילדים.

אצבעות דביקות אוחזות בשלי, הדבש שעוטף את ידיה של

אדנה מתוק בדיוק כמו החיוך המתרחב שהיא חולקת איתי. סודי שמור בניצוץ בעיניה, בנאמנות בתווי פניה. במשך רוב חיי השלמתי עם העובדה ששום דבר לעולם לא יהיה אמיתי. שכל ידידות תהיה מלאכותית, שכל מחווה טובת לב תהיה מחושבת.

"תחביאי את הרגשות שלך, תחביאי את הפחד שלך, ומעל לכול, תתחבאי מאחורי מסכה. אסור שאף אחד ידע, פייד. אסור לך לסמוך על אף אחד ושום דבר מלבד על החושים שלך." קולו העדין של אבי נשמע צורם, באופן מוזר, כשהוא מהדהד בראשי ומזכיר לי שכל חלק בחיי אמור להיות שקר ושהנערה שיושבת מולי אמורה להיות קורבן התרמית שלי, בדיוק כמו שאר הממלכה.

האנוכיות שלי אומנם גולה ממני את השפיות ללילה אחד בלבד, אבל זה כל מה שהייתי צריכה כדי לסכן את שתינו.

"טוב, דיברנו מספיק על המגפה," אדנה אומרת בעליצות, מעבירה מבט על הסמטה ומוסיפה, "ועל ה... מצב שלך."

אני לא טורחת לרסן את נחרת הצחוק שלי. "אני רואה ששנתיים לא היו מספיקות כדי ללמד אותך עידון, איי."

אני בכלל לא חושבת שהיא שמעה אותי. אני לא מאמינה שהיא מסוגלת להתרכז בשום דבר מלבד הבד הגולש כעת בין אצבעותיה. אדנה מעבירה את עיניה החומות־ירוקות על אביזרי התפירה, נוטשת את השיחה שלנו ובמקום זאת, מקשקשת על הפריטים שתתפור עם המשי החדש. ידיה החומות והחמימות חופרות בגזרי הכדים לאורה המרצד של המנורה, מתחילות לקפל שוליים, להצמיד פינות בסיכות, לדקור אצבעות, לקלל ללא הרף.

אנחנו שוקעות בפטפוטי הסרק שנוצרים רק אחרי שנים של הישרדות ברחובות ביחד, שנים שאפשרו לי לפרש את המילים שאדנה משבשת כשהיא מדברת עם סיכות בין שפתייה. אני מתהפכת, משתתקת סוף־סוף, צופה באצבעותיה היציבות ומצחה המקומט, עדויות לכך שהיא שקועה מדי בעבודתה מכדי לישון.

כשמשוהו דוקר אותי בצד, עיניי הכברות מייד נפקחות והעייפות

שלי נשכחת כליל. אני רוטנת בישנוניות בתגובה לאבן משוננת שבולטת מרצפת הסמטה, "אני נשבעת לך, יום אחד אני אגנוב מיטה מתקפלת."

אדנה מגלגלת את עיניה בדיוק כמו שהיא עושה בכל לילה, כשאני חוזרת על אותה הבטחה ריקה מתוכן. "אני אאמין לך כשאני ארגיש את זה קורה, פיי," היא מזמרת. אני מתגלגלת כחצי תריסר פעמים עד שגוש שמיכה מחוספסת מתנגש בראשי. "אם לא תפסיקי להתפתל, אני נשבעת שאתפור אותך לרצפה הדפוקה," אדנה אומרת בקול מתוק כלחמנייה דביקה.

"אני אאמין לך כשאני ארגיש את זה קורה, איי."

פרק 2

קצי

כדור אש חולף ממש ליד הפנים שלי וכמעט שורף לי את השער.
בקושי יש לי זמן להתכופף כשאני מרגיש עוד גל חום.
מתקרב לעברי בגלים.

מגפות, קיט במצב רוח נהדר היום.

אני מרקד על כריות כפות הרגליים, צופה בכדור אש נוסף שועט לכיווני כשגל אדרנלין מוכר גואה בי. אני מרים מגן מים, שומע את האש רוחשת ומתפוגגת בענן סמיך של אדים. קיט מצמצם את עיניו, מנסה לראות אותי מבעד לעשן ועיניו נפערות כשאני מתנגש בו בפתאומיות. אנחנו נופלים על הקרקע ואני מרתק אותו לקרקע, מרים אגרוף בוער שמכוון אל הפרצוף שלו.

"אתה נכנע?" אני לא יכול לעצור את שפתיי מלהתעקל בחיך קטן. הוא פולט ספק שיעול ספק צחוק, מבטו עובר בין הפנים שלי לבין האגרוף היוקד שמורם לידן.

"אם אסרב להיכנע, אתה באמת תכה אותי, אח קטן?" חרף האש הבוערת סנטימטרים ספורים ממנו, עיניו הירוקות של קיט מנצנצות בשעשוע.

"אני חושב שאתה כבר יודע את התשובה לשאלה הזאת." אני מחייך קלושות ומושך את האגרוף שלי עוד קצת לאחור, נכון להכות. "טוב, טוב, אני נכנע!" קיט יורק. "אבל רק כי לא הייתי רוצה שאלי המסכנה שוב תצטרך לקבע את אחד מהאפים השבורים שלנו." צחוק קודר נפלט מפי מהמחשבה על המבט שיעלה על פני הרופאה

המלכותית, אם נגיע אליה עם עוד עצם שבורה. אני מתרומם על הגליי ומושיט יד לקיט, שעדיין שרוע על הרצפה.

החיוך שהוא שולח לי לא ניכר בעיניו כשהוא מדבר לבסוף, "מגפות, קאי, אתה טוב יותר עם הכוחות שלי ממני." "ובריוק בגלל זה אתה תשלוט בממלכה," אני אומר בפשטות, "בזמן שאני אילחם בשדה הקרב, אבלכל את האויב עם הפנים היפות שלי."

"אתה טוען שהפנים היפות שלי לא יכולות לבלבל את האויב?" קיט שואל כשהוא צוחק עמוקות, בעלבון מעושה.

"אני אומר שאנחנו בסך הכול אחים למחצה, אז לצערי זה אומר שקיבלת רק חצי מהקסם האישי שלי."

קיט פולט עוד צחוק. "על פי ההיגיון הזה, אני מניח שאתה קיבלת רק חצי מהשכל שלי."

"תודה למגפה על זה." המילים בקושי יוצאות מפי כשהוא דוחף אותי בחיוך רחב.

אנחנו צועדים בשביל השחוק שבין מעגלי האימונים המאובקים בשטח הטירה. חניכי המשמר הקיסרי ובני אליטות אחרים, ממעמדות גבוהים יותר, ממשיכים בקרבות האימונים שלהם כשאנחנו חולפים על פניהם, רובם משתמשים ביכולותיהם, אם כי אחדים מהם משתמשים גם בנשקים.

ראשים מסתובבים לעברנו, עיניהם מבעירות את עורי בדיוק כמו השמש שקופחת עלינו ממעל. אני מתעלם מהמבטים, שואף את ריחו המוכר של שטח האימונים. דם, יזע ודמעות – תרתי משמע – ואז לוקח חרב ממתקן החרבות וזורק אחת אל קיט, שאת הבעת פניו ניתן לתאר רק כרוגז.

"אתה יודע שתמיד העדפתי להילחם בנשק על פני הכוחות שלנו," אני אומר בתשובה למבטו הנוקב, כשאני בודק את שיווי המשקל של החרב שלי בהיסח הדעת.

קיט נכנס עמוק יותר לזירה הבוצית בצעדים נינוחים, אבל חוסר

שביעות רצונו ניכר בכירור. "כן, אני יודע טוב מאוד עד כמה אתה נהנה להכות אותי בחרב." אני מסובב את מפרק היד, מניף את החרב כשאנחנו מתחילים להקיף זה את זה. "במקרה זה אחד התחביבים האהובים עליי, כן." אני עושה צעד פתאומי לעברו, מניף את החרב שלי בחוזקה לעומת חרבו וטלטלה עוברת במעלה הזרוע שלי. "אתה רואה? זה ממש כיף."

קיט חורק בשיניו בתגובה למכה שלי. "מרתק." אני שוקע בטרנס מוכר, מניח לכפות רגליי לרקד ברחבי הזירה כשאנחנו מתאמנים, הולך לאיבוד במקצב. המוח שלי מתבהר. הגוף שלי מזמזם מאנרגיה. כשאני נלחם, אני מרגיש חי יותר מכל רגע אחר. זה הייעוד שלי, זאת הסיבה שנשארתי שפוי לאורך שנים של אימונים והדרכה.

"מלך חסר בינה הוא מלך מת."

דבריו של אבא מהדהדים בראשי, לאחר שנקדחו לתוכו בכל פעם שהתלוננתי כילד על השיעורים המפרכים. לא שאצטרך לדאוג שאהיה מלך מת או חסר בינה, מאחר שאני בכלל לא אהיה מלך. ואחרי שזרקתי את הטיעון הזה בפרצופו של אבי, הוא היה אדיב דיו להמציא אמרה חדשה שאוכל לחיות על פיה.

"אוכף צוים חסר בינה משמעו אימפריה מובסת."

מעודד.

כאב חד משסע את זרועי, מטלטל אותי מתוך הרהורי. "כדאי שתכניס את הראש למשחק, קאי. אחרת יש סיכוי של ממש שאני אביס אותך." קיט מסתכל עליי כאילו הוא עומד לנצח, ואני מתכוון למחוק את המבט הזה מהפנים שלו. "לא הייתי רוצה שהאוכף לעתיד שלי יתרושל בתפקי –"

לפני שהוא מספיק לסיים את המשפט, אני כבר דוחף את החרב שלו אל האדמה, מרתק אותה מתחת לחרב שלי ומקיף אותו במהירות עד שאני עומד מאחוריו. בתנועה אחת חלקה, אני מרים את המגף שלי בבעיטה, שולף מתוכה פגיון ומצמיד את הלהב לגבו.

"סליחה, תוכל לחזור על מה שאמרת, הוד רוממותך?" אני מרפה ממנו, וכשהוא מסתובב אליי אני משתחוה בדרמטיות ודוחף את הפגיון בחזרה למגף. בתגובה, אני זוכה לדחיפה חזקה שכמעט גורמת לי למעור, ומחזיר לו בדחיפה משלי בזמן שהוא צוחק.

שערו נראה יותר כהה מבלונדיני כרגע מרוב גושי הבוץ שנדבקו אליו כשהתגוששנו בזירה. החולצות שלנו ננטשו מזמן מפאת חום הקיץ, והחזה השזוף שלו חלק מזיעה בדיוק כמו שלי.

זה כמעט קומי, כמה ברורה העובדה שאנחנו אחים למחצה בלבד. מלבד ההבדלים הפיזיים בינינו, לי חסרה האכפתיות של קיט, בדיוק כפי שלו חסרה הנוקשות שלי. הוא סבלני, נעים הליכות ומתאים לכס המלכות, בדיוק כמו שאני מתאים לשדה הקרב. הוא מלך, ואני רוצח.

"קאי, אתה מקשיב לי בכלל?" הוא נראה מודאג ומשועשע במידה שווה, כשהוא מקיש באצבעותיו מול פניי. "בשם המגפות, כמה דם איבדת?"

אני עוקב אחרי מבטו אל היובלים האדומים שניגרים מהפצע על זרועי, אל הדם שזורם בין פרקי אצבעותיי ונוטף מקצות האצבעות. "טוב, אני רואה שאלי לא תקבל יום חופש בכל זאת, תודות לך." אני מרים מבט אל קיט בציפייה לתגובתו, אבל רואה שמבטו מרוכז במשהו בצידו השני של שטח האימונים. "תראו מי לא מרוכז עכשיו."

עיניי נודדות אל הדמות שצועדת לקראתנו, העור של חליפת האימונים נצמד לכל קימור בגופה ושער הלילך שלה מתנופף ברוח. "אה, תראה. בלייר הכלבה," אני מסנן לפני שהיא מגיעה אלינו, וקיט משתנק מצחוק.

"שלום, בנים." קולה כמו קרח, קר וחלקלק. "איך מתקדמים האימונים?" היא מעבירה את מבטה בעצלתיים על שנינו ומרימה אותו שוב אל הפנים שלנו, שפתייה מתעקלות בחיוך קלוש. "מתכונן למבחנים, קאי?"

“זה לא כאילו אני צריך להתכונן.”

חיוך מתפשט באיטיות על פניה. “הייתי חושבת שהאוכף העתידי ירצה לנצח כדי להשאיר רושם חיובי על הממלכה.” היא נראית פתאום מאוד מתעניינת בציפורניים שלה, מזייפת אדישות. אני מעביר יד בשערי ונאנח בשיעמום. “וזה בדיוק מה שאני מתכוון לעשות.”

היא שולחת לי חיוך, שכל קשר בינו לבין מתיקות מקרי בהחלט. “אני מקווה מאוד, בהתחשב בעובדה שאתה האליטה הכי טוב בעשורים האחרונים. לפחות, זה מה שאומרים.”

מגפות, הינה היא מתחילה.

קיט עושה צעד קדימה ומצמיד יד לחזה כאילו נפגע. “אאוץ’, בלייר. אני אזכור את ההערה הזאת כשאהיה מלך.”
“אוי לא, פגעתי בגאווה שלך, קיט?” היא מחמיצה פנים בעצב מעושה ומחזירה את תשומת ליבה אליי. “וחוץ מזה, לעניות דעתי אני אנצח במבחנים.”

אני פולט צחוק מזויף ונועץ מבט בדמותה הקטנה. “ומאיפה הביטחון העצמי שתתחרי ככלל?” אני שואל, אף על פי שכבר ידוע לי שהיא אכן תשתתף בתחרויות.

היא מנופפת קלות בידה ואחד הפגיונות מתעופף מתוך מתקן הנשקים בתגובה להערה שלי. לפני שאני מספיק למצמץ, הוא כבר מרחף באוויר ומאיים להינעץ בווריד הצוואר שלי.

“בתור בתו של הגנרל,” היא צועדת לעברי עד שנשארים בינינו סנטימטרים ספורים בלבד, ולוחשת, “אני חושבת שיש לי סיכוי די גבוה להתקבל למבחנים. לא היית אומר?” היא מצחקקת כשהיא מצמידה את הסכין המרחפת לגרון שלי להדגשת הנקודה שלה.

עשרות כוחות מזומזמים ופועמים בדמי, כוחות ששייכים לשאר האנשים שמתאמנים בחצר. אני משתיק בכוח את שאר היכולות, מתרכז בכוח של בלייר, מרגיש אותו מזומזם מתחת לעורי, מתחנן בפניי להיאחז בו. היא טְלֵקִית – בעלת כוחות טלקינזיס – חזקה,

וההדגמה שלה עם הפגיון היא מפגן מינימלי של מה שהיא באמת מסוגלת לעשות בכוח המחשבה. אני יוצר מגע עם תחושת העקצוץ שמייצגת את היכולת שלה ומאפשר לה לשטוף אותי, לגרור את עצמה אל פני השטח.

ואז אני מתלכד איתה.

בדיוק כפי שעשיתי עם הכוח הכפול של קיט, ששולט באש ובמים, בדיוק כפי שאני יכול לעשות עם כל אחד ואחד מהכוחות שמקיפים אותי.

החיוך שלי קר כשאני הופך את הפגיון המרחף באוויר, משתמש במחשבותיי ודוחף אותו לעומת בגד העור הקשיח שמכסה את ליבה. "טוב, אז כדאי שתתחילי להתאמן," אני אומר בשקט ומרפה מהיכולת שלה, מניח לפגיון ליפול לקרקע בחבטה. אני לא טורח לומר עוד מילה, אלא מסתובב וצועד היישר אל הטירה.

קיט מדביק את הקצב ומצטרף אליי בדממה, כנראה שקוע בהרהורים בדיוק כמוני כשאנחנו עושים את דרכנו בחזרה אל שערי הטירה. המבחנים ייערכו בעוד שבועיים בלבד, כך שנראה שכבר אני יכול להתעלם בשמחה מקיומם, ומהתפקיד שעליי לקחת בהם.

ניחוח העוף הצלוי ותפוחי האדמה, שנישא מכיוון המטבחיים, מצליח להסיט את תשומת ליבי. אני מעיף מבט בקיט, ששקט באופן לא רגיל, ונכנס דרך דלתות המטבח.

"אחר צוהריים טובים, גבירותי." אני שולח חיוך חטוף אל הטבחיות והמשרתות שמסתובבות במטבח ומכינות את ארוחת הערב. "התגעעתן אליי?" אני מזמר, מרים את עצמי על אחד הדלפקים המוצקים ונשען לאחור על כפות ידיי. אני לוכד את עיניהן של כמה מהמשרתות הצעירות, שמייד מסמיקות וחוזרות לעבודתן, מתלחשות ומצחקקות ביניהן.

החום במטבח מכה בי כמו גל, שוטף אותי ומכסה את עורי החלקלק

ממילא –

העור שלי.

אני מעביר יד בשער ומשפשף את פניי, לא מוטרד מההבנה שהסתובבתי בלי חולצה אחרי שזנחתי אותה בזירה המטונפת – הרגל שאפילו אבא לא הצליח להיפטר ממנו.

ראשו של קיט מציץ מאחורי אחת הפינות וחיוך רחב מפציע על פניו. "חשבתי שהרחתי את המנה האהובה עליי. את כזאת מתוקה, גייל." הוא ניגש אל הטבחית, שמערכת סיר מלא תפוחי אדמה מוקרמים מעל לכיריים רושפות, עורה הכהה מבריק מזיעה. היא לא יכולה שלא לחייך בתגובה למבט שמאיר את פניו. "אה, אל תחשוב שעשייתי את זה בשבילך, קיטי. פירה תפוחי אדמה הוא גם המנה האהובה עליי." היא מחייכת וטופחת על לחיו, ואז נפנית בחזרה לסיר וממשיכה לערבב. עיניה לוכדות את מבטי ממקומי על הדלפק ואז עוברות אל הזרוע שלי והפצע, ששכחתי שעוד דימם שם. בנענוע ראש, היא אומרת בתקיפות, "חסר לך אם תטפטף דם על השיש שלי, קאי."

חייכתי. "זאת לא תהיה הפעם הראשונה."

היא מנידה בראשה שוב ומנסה לכבוש חיוך. גייל הגניבה לנו אוכל וממתקים מאז שהיינו ילדים והתרוצצנו ברחבי הטירה חצי עירומים – משהו שאנחנו, מן הסתם, לא הפסקנו לעשות. היא ראתה יותר מקטטה אחת מתרחשת במטבח הזה בדיוק על מי ייקח את אחרונת הלחמניות הדביקות שלה.

"כבר הרבה זמן לא ביקרתם אותי," היא אומרת ומתבלת את תפוחי

האדמה שלה. "כבר נמאס לכם ממני, הממ?"

"ממך, כן. אבל אף פעם לא מהאוכל שלך." המילים בקושי מספיקות לצאת מפי, כשגוש דביק של תפוחי אדמה מתעופף לעבר הפנים שלי. אין לי זמן או כוח להתכופף והפירה מצטרף לבוץ היבש והלכלוך.

"אין רגע דל איתנו, הא?" קיט מהרהר בקול מהמדף שהוא נשען

עליו, צופה בי כשאני מוציא את תפוחי האדמה שנדבקו לשערי.

אני מזנק מהדלפק, ניגש אל הטבחית ומנשק את לחייה. "תמיד טוב

לראות אותך, גייל." אני שולח יד מסביבה ומוציא תפוח מהסלסילה ואומר, "אני מצפה בקוצר רוח למלחמת האוכל הבאה שלנו." אני זורק תפוח לקיט ומשפשף את התפוח שלי על מכנסיי לפני שאני לוקח ביס.

"הנסיך קאי?"

אני נדרך, נאנח ומסתובב אל הקול מאחוריי. נער צעיר מרים אליי מבט מלא חשש, ידיו משחקות בשולי חולצתו. אני מרים גבות בחוסר סבלנות ניכר.

"המלך מבקש את נוכחותך בחדר הכס."

פרק 3

פנין

בהונותיי נדרסות מתחת לגלגל של עגלת סוחר. אני כובשת צווחה, אבל לא טורחת לרסן את התגובה הגסה למדי שאני מכוונת אל האיש חסר המודעות הזה, שמטיל מומים באנשים עם העגלה שלו מבלי משים.

טוב, היום הזה כבר מתחיל מצוין.

שנתי הייתה רדופה אתמול בלילה, התהפכתי מצד לצד כששקעתי והתעוררתי שוב ושוב מהסיוטים הקבועים שלי. הבזקים של אבי גוסס, בזמן שאין ביכולתי לעשות דבר מלבד להחזיק לו את היד. טיפוס במעלה ארוכה, רק כדי לגלות שהפתח נחסם בקרשים. ואדנה, האדם היחיד שנותר לי בעולם כולו, נגררת ממני בצרחות. בשלב כלשהו בין איך-ספור הסיוטים, אדנה ניסתה, ללא הצלחה, לנער ולהעיר אותי. התהפכתי באנחה וניסיתי להיאחו במעט השינה השלווה שהצלחתי לגנוב. אני אומנם גנבת, אבל מנוחה היא משהו שנשדד ממני דרך קבע.

עקשנית כתמיד, אדנה שינתה אסטרטגיה והחליטה לזרוק עליי פיסות של בד גס, עד שסוף-סוף הרמתי בד לבן בכניעה. השמש, עצלנית כהרגלה, מתאמצת להציץ בעצלתיים מעל לבניינים המזונחים, מטילה צללי בוקר על סמטת ביזה, בזמן שאני עושה את דרכי לאורך השביל מרוצף האבנים. כשהרחובות מתעוררים ונמלאים בהמולת סוחרים מתמקחים וקבצנים שמתחננים בפני כל מי שמעייף בהם מבט, אני משתלבת בקלות בכאוס ששורר במשכנות העוני.

ידיי משתוקקות לחטוף קצת אוכל שישקיט את בטני המקרקרת
 ושאוכל להביא גם לאדנה. עיניי עוברות במהירות על הרחוב בחיפוש
 אחר הקורבן חסר המזל הבא שאוכל לשדוד כש –
משהו לא בסדר.

ארבעה-עשר. רק ארבעה-עשר חיילים ניצבו לאורך הרחוב.

אבל היום אמורים להיות פה לפחות שישה-עשר.

אני יודעת את זה, מאחר ששיננתי את המשמרות שלהם.

אני מבחינה בראש-ביצה ובאף-קרבס במקומות הרגילים שלהם
 מחוץ לחנות של מריה, לצד עוד כמה חיילים עם שמות מדויקים
 באותה מידה. מסכות העור הלבנות, שמכסות חצי מהפנים שלהם,
 לא מאפשרות לי למצוא למזורים כינויים יצירתיים, אז אני מתגאה
 בכינויים שחשבתי עליהם.

בדרך כלל, האפשרות שיש באזור פחות שומרים היא מקור
 להקלה, או שאולי אני סוף-סוף חושפת את היכולת העל-חושית שלי,
 אבל המחזה בכל זאת מדאיג.

בטני נוהמת בכעס, חסרת סבלנות כמו תמיד.

אוכל קודם, תחושות מוזרות אחר כך.

אני מפלסת את דרכי בקהל בקלות, מפלחת תפוחים מהעגלה שדרסה
 את בהונותיי. הנקמה מתוקה כמו הפרי הטרי שאני נועצת בו את שיניי.
 בעודי נשענת על קיר מתפורר של חנות, אני רואה מישהו שנראה כמו
 שוליה צעיר מתמקח עם סוחר. אני צופה בו נועץ בסוחר מבט מרוגז,
 זורק כמה מטבעות וחוטף צרור של מה שיכול רק להיות עור שחור. עיניי
 סוקרות את מטבעות השילינג שמתגלגלים על דלפק העגלה, אני סופרת
 אותם במהירות ומבינה שיש יותר מדי מהם עבור עוד.

הוא ממחר. בגלל זה הוא מוכן לשלם מחיר כפול, כדי לא לבזבז

זמן בהתמקחות על מחיר נמוך יותר. ויש לו כסף עודף.

המטרה המושלמת.

אני יוצאת אל הרחוב ועושה את דרכי אל הנער שדוחף את דרכו
 דרך הקהל, מושכת ברצועת העור שאוספת את שערי הרחם מפניי

ומעורפי. הוא גולש במפל של גלים פרועים וכסופים ואני מקללת את החום הכבד, שבגללו הצוואר שלי כבר דביק מזיעה. אני מאפשרת למסך השער לגלוש מעבר לכתפי, לכסות את פניי, והופכת את עצמי לתמימות בהתגלמותה.

”תגרמי להם לזלזל בכך. תגרמי להם להתעלם ממך, עד שתרצי שישומו לב אלייך.”

עבר זמן רב כל כך מאז ששמעתי את קולו של אבי, עד שהצליל העדין מאיים לחמוק מזיכרוני ולעבור לעולם המתים יחד איתו. המחשבה מתרסקת כששנינו מתנגשים זה בזה.

אני מועדת, מנסה להיאחז בשוליה התמים ומניחה לעצמי ליפול. אני לופתת את החולצה שלו ביד אחת והיד השנייה מחליקה אל כיס האפודה שלו, משם ראיתי אותו מוציא את המטבעות. אני יכולה להרגיש שם שישה מטבעות שילינג, כובשת את הדחף לקחת את כולם ובמקום זאת סוגרת את ידי על שלושה בלבד.

חמדנות היא לא רגש קל לריסון, אבל אני מכריחה את עצמי להשאיר את שאר המטבעות במקומם, יודעת שהוא כנראה נכון דיו להרגיש את המשקל שנעלם מכיסו אם אקח את כולם. ואני לא צריכה להיתפס ולהוסיף עוד צלקות לגבי.

אבל בדיוק כשאני עומדת לשלוף את היד ממקומה ולמלמל התנצלות על כך שכמעט דרסתי את הנער, אצבעותיי נלכדות בבטנה של האפודה. לא, זאת לא רק בטנה – זה כיס נסתר. אני מרגישה בתוכו פיסה מקופלת של נייר קלף, ומתוך דחף שאני לא יכולה להסביר או להצדיק, מחליטה לפלח גם אותו לפני שאני מוציאה את ידי ומרימה מבט מבויש אל פניו של השוליה.

עיניו החומות פעורות כשאני מביטה בו מבעד לקווצות השער שמתעופפות על פניי. אני מתמרנת את פניי בהבעה שמשדרת מבוכה צרופה וממהרת להרפות את אחיזתי בחולצתו.

אני נושפת קווצת שער מעיניי וצוועדת לאחור כדי להגדיל קצת את המרחק בינינו. “אני ממש מצטערת, אדוני!” אני מכריחה את

עצמי להישמע חסרת נשימה, נבוכה, לא מזיקה. "אני בטוחה למדי שאני היחידה באילייה כולה שמסוגלת למעורר על אוויר!"

קדימה. תזלזל בי. תתעלם ממני.

הוא מעביר יד בשערו המתולתל וצוחק קלות. "לא נורא. אני רואה שאת באמת כישרונית." פניו עוטות חיוך, אבל מבטו משתהה עליי לרגע ארוך מדי, לטעמי. אני שולחת לו חיוך ומנידה בראשי, ואז סבה על עקביי ונעלמת ברחוב הצפוף.

ניחוחן המתוק של הלחמניות הדביקות נישא באוויר, כשאני חולפת על פני החנות של מריה וחומקת לתוך אחת מהסמטאות הצרות הרבות שמתפלגות מסמטת ביזה. הפתק שגנבתי נרטב מזיעה כשאני לופתת אותו בכף ידי. מה כבר יכול להיות כתוב על פיסת הנייר הקטנה שדורש שיחביאו אותו כך?

אני מתכוונת לגלות את התשובה.

אני נשענת בגבי על קיר הלבנים המלוכלך, פותחת את הקיפולים וחושפת פתק בכתב יד.

*הפגישה נרחבה כחציו ורסל.
 סיון אכן כיון רחוק מרצ'נט ואס.
 להביא ציוד.*

אני בוחה בפתק, ממצמצת בכלכול וליכי דוהר בציפייה.

זה הבית שלי.

טוב, זה היה הבית שלי.

מזווית האותיות וכתמי הדיו אני יודעת שמי שכתב את הפתק כנראה מיהר להחביא אותו מעיניים חטטניות.

כמו העיניים שלי.

עשרות שאלות מציפות את מחשבותיי, כל אחת מהן מבלבלת יותר מקודמתה. למה, בשם העולם שכוח המגפה הזה, אנשים מנהלים פגישות בבית שלי?

**בבית שלי לשעבר. את עזבת אותו, זוכרת?
ונפגשים שם באמצע הלילה עם ציור –
העור.**

אני מועדת על מרצפות האבן הבולטות, חוזרת למציאות, ומבינה שאני פוסעת הלוך וחזור. אני דוחפת את הפתק המקומט בחזרה לאפודה שלי, מחשבותי עוד סוערות כשאני יוצאת אל הרחוב הסואן, שעכשיו כבר שטוף שמש. אני מנענעת בראשי, מנסה להתעשת כשאני מפלסת את דרכי בין ההמונים המתמקחים, המרכלים והמקללים.

אני מתחילה לעבור שוב בין עגלות הסוחרים, מתמסרת למקצב המוכר של העיסוק ההגון שלי – גניבה. מחשבותי נודדות כשאני עוברת, תוהה אם היה לאדנה מזל והיא הצליחה למכור את הבגדים שלה בקצה השני של הרחוב הארוך.

אני גונבת, היא תופרת.

אלה היו החיים שלנו בחמש השנים האחרונות. הייתי בקושי בת שלוש-עשרה ולגמרי לבד בעולם כשאדנה נתקלה בי, תרתי משמע. טוב, היא ממש עברה דרכי. לעולם לא אשכח את המבט על פניו של החייל הקיסרי כשרץ אחריה, צועק משהו על מאפים גנובים. ובלי מחשבה נוספת, שלחתי כף רגל בלי היסוס לתוך הנתיב שלו. ברגע שראיתי את פני השומר פוגשות את המדרכה, יצאתי בריצה אחרי הנערה הגמלונית והמתולתלת שרצה דרכי.

באותו יום נולדה ברית זהירה וחשדנית, שהייתה אמורה להישאר כזאת.

היד שלי קופאת באוויר, משתהה מעל אשכולית שמנמנה, כשצרחת מקפיאת דם מפלחת את המהומה בסמטה. אני מסתובבת, שוכחת מהפרי, מעבירה מבט על המוני האנשים בחיפוש אחר מקור הרעש. עיניי סורקות את הקהל ונוחתות על דמות קטנה וכפופה, שמתכווצת לעבר עמוד עץ מוכתם באדום במרכז הרחוב. חייל מתנשא מעל הילד הקטן, שוט בידו והוא נראה מרוצה מעצמו באופן מבחיל, כשהוא

מסתכל על הילד. אני מכירה את המבט הזה היטב. גם אני הייתי אותה ילדה מדממת, פעמים רבות מדי. הוא נתפס.

אני תוהה מה בדיוק הוא גנב, מה עלול היה להצדיק הלקאה כזאת. פרי? אולי כמה מטבעות מאחד הסוחרים? אני זוכרת את עצמי קורסת על עמוד העץ, רועדת מהכאב שעבר בי עם כל הצלפת שוט, נושכת את לשוני כדי לא לצעוק. הכאב דוהה, אך הצלקות נשארות כתזכורת להשתפר.

הצעירים תמיד נתפסים. הצורך שלהם חזק מדי. הם עדיין לא למדו לשלוט ביצר החמדנות או לחיות עם הרעב, אז הם מטרות קלות והחיילים משתמשים בהם בתור דוגמה.

אין שום דבר שאת יכולה לעשות למענו.

אני חייבת לחזור על המילים האלה שוב ושוב כדי לוודא שרגליי לא ימצאו את דרכן אל הילד. כי פעם ניסיתי לעשות זאת. ניסיתי להתערב ולעזור לילדה קטנה שהזכירה לי את עצמי. היא הייתה כה מפוחדת ועם זאת, כה נחושה לא להראות את הפחד. כשהיא הרימה אליי את מבטה, האש בעיניה שיקפה את האש בעיניי. לבסוף, הניסיון שלי לעזור לה רק נגמר במלקות נוספות לשתינו.

אני מעווה פנים וממהרת להפנות את מבטי מהמחזה המחריד, אבל שדה הראייה שלי מתמלא מייד במדים מעומלנים ומקומטים, כשאני נתקלת בחלאה שלובש אותם.

החייל מסתכל עליי מלמעלה, שעשוע מבזיק בעיניים מוקפות מסכה. הוא אומנם נראה מבוגר ממני בכעשור, שערו הבלונדיני מזדקר בכל מיני זוויות, אבל הוא בכל זאת נותן לעיניו לטייל בעצלתיים לכל אורך גופי. אני נוצרת את לשוני לפני שאומר משהו, שהוא ודאי יגרום לי להתחרט עליו.

חיילי המשמר לא ידועים בתור ג'נטלמנים באשר לנשים צעירות – או כל אחד אחר, למען האמת – ואני לא מתכוונת לברוק אם הוא

היוצא מן הכלל. "אני ממש מצטערת, אדוני. נראה שאני מגושמת נורא היום," אני אומרת, מתכננת את הבריחה שלי אל הקהל.

יד מיוזעת נכרכת סביב מפרק ידי ומסוכבת אותי בחזרה אליו. אני מגייסת כל טיפת אומץ שיש בי כדי להדחיק את הדחף להיאבק, הדחף שצורח עליי להכניס לו ברך למפשעה ולהטיח את ראשו באבנים תחת כפות רגלינו.

"לאן את ממהרת כל כך?" החיוך חושף השיניים שלו ועיניו השחורות מעבירים רעד במורד גבי, ונשימתו המצחינה מאלכוהול רק מוסיפה לחוסר הנוחות שלי.

אני מחייכת ומכריחה את עצמי להגיב בנימוס כשאני מנערת מעליי את אחיזתו. "רק מנסה לעשות כמה סידורים לפני שהשוק יהיה צפוף מדי, זה הכול."

"הממ," הוא נוהם ובוחר אותי בספקנות. "תגידי, מה הכוח שלך, נערה?" אני נלחמת ברחף להתאבן כשהוא ממשיך בחיוך, "על פי הצו המלכותי, אני צריך לתשאל את כל מי שלדעתי... צריך לתשאל אותו."

הוא אוהב להיות בשליטה. אוהב שהכוח בידיים שלו.

"אני אפורה," אני אומרת בפשטות, מצהירה על מקומי בשרשרת המזון של האליטות, כדי להוכיח שהוא לא צריך לייחס לי איום או חשיבות כלשהם. "אני מדיום." אני מביטה היישר בעיניו השחורות כשאני אומרת את המילים, מצווה על ליבו השחור להאמין לי.

"מה את אומרת? אף פעם לא פגשתי מדיום." הוא צוחק בקדרות ועושה צעד לכיווני, מרכיך ומקרב את ראשו אל שלי, כך שאני מקבלת עוד משב של ריח האלכוהול שדבק בו. "תוכיחי את זה."

כבר ממש מתחיל להימאס לי מהדרישה הזאת.

אני מביטה בעיניו של החייל, ממאנת לתת לו את הסיפוק שבמחשבה שהוא הדאיג אותי, אף על פי שהרופק הדוהר שלי מעיד שההפך הוא הנכון. "אני מרגישה שיש בך כעס ו... חרטה. אתה... אתה נפרדת מאשתך לא מזמן. טוב, האמת היא שהיא עזבה אותך."

מבט ההלם הצרוף על פניו מעלה על שפתיי חיוך קטן. "ואם אתה באמת רוצה פרטים, כי, טוב, אמרת לי להוכיח את זה, היא עזבה אותך כי אתה..." אני עוצרת באמצע המשפט, עוצמת את העיניים חזק ומצמידה אצבעות לרקות שלי בהצגה משכנעת. "... בגדת בה? רגע, אני קולטת משהו אחר..." אני מרימה מבט אל פניו, שהאדימו מזעם, וממשיכה לעסות את הרקות שלי. "אתה... אתה רוצה שהיא תחזור אליך. אבל היא לא רוצה אותך –" אני מוכנה למכה שהוא מנחית עליי כגב כף ידו, עוד לפני שאני מרגישה את הצריבה על פניי.

דם ניתז מפי ואני ממשיכה להפנות את פניי הצידה כשהוא נוהם, קרוב לפניי, "את מכשפה ארורה, זה מה שאת. עופי לי מהפרצוף, אפורה."

אני סבה על עקביי ומחייכת, דם נאגר בפי ומטפטף על סנטרי. אני מכריחה את עצמי למעורר לאחור אל עגלה, חוטפת חתיכת בד שנתלית מהקצה שלה מאחורי גבי. אני מסתובבת במהירות, מצמידה את הגוש אל חזי ותולשת אחת מהפינות שלו בשיניים, כדי למחות את הדם מהפה ומהסנטר. אשתמש בחלק מהבד בתור מפית ואת השאר, אדנה תקבל. שתי ציפורים במכה אחת. אני דוחפת את שארית הבד לתיק שלי, שכבר מלא באוכל, מטבעות וסחורה גנובה אחרת, עושה את דרכי בחזרה למבצר ומשחזרת את חמש הדקות האחרונות בראשי.

לא היה קשה לעצבן את החייל וידעתי שברגע שאעשה זאת, הוא יסטור לי וייתן לי לברוח משם. זו לא הפעם הראשונה שאפשרתי לזה לקרות. וממש לא התקשיתי להוכיח את היכולת שלי לראות את הנסתר, בהתחשב בכך שכל הראיות היו מול הפנים שלי.

פס שזיוף דק על הקמיצה שלו, טבעת שכבר לא הייתה שם, היה הרמז הראשון שהוא התחתן. והייתה גם העובדה שהוא העביר את הטבעת ליד השנייה, במקום למשכן אותה תמורת כסף, שגילתה לי שעוד יש לו רגשות כלפי אשתו לשעבר והוא כנראה עדיין מתגעגע

אליה. השער הפרוע, המדים המקומטים, ריח הוויסקי בהבל פיו היו הוכחות נוספות שהוא רווק, שכבר לא הייתה לו אישה שתעזור לו להיראות ייצוגי.

גברים כנראה ייכחדו, אם נשים לא יהיו שם לטפל בהם.
ובאשר לבגידה באשתו, טוב, זה היה ניחוש מושכל על פי המבט שנעץ בי והמוניטין המזהיר שחיילי המשמר הרוויחו. ההנחה הזאת, מן הסתם, פגעה בעצב רגיש לפני שהוא פגע בי.
שמש הצוהריים קופחת עליי כשאני עושה את דרכי בחזרה למבצר לפגוש את אדנה לארוחת צוהריים, כמו תמיד. אני לוקחת את הזמן כשאני משוטטת לאורך הסמטה, מכרסמת תפוח שעה שהרעב מכרסם בי.

ריחם המלוח של הדגים שמשתזפים בשמש על עגלות הסוחרים עומד באוויר. ילדים מתרוצצים על הנתיב מולי, צוחקים ורודפים זה אחרי זה לאורך הרחוב. קולות המקח והקללות נשמעים לי כמו מוזיקה, מנגינה שאני מכירה היטב.

שלט גדול וצבעוני לוכד את מבטי בעודו מתרומם מעל הסמטה הצפופה, נתלה בין שתי חנויות בידי זחלן. הזחלן נע במעלה הקיר כאילו כפות ידיו ורגליו מכוסות דבק, מאפשרות לו לטפס על קיר החנות החלק בקלילות. כשהוא מחבר את החבל לקיר, אני מסיבה את תשומת ליבי אל המילים שנכתבו על היריעה הירוקה באותיות גדולות ושחורות:

השנה השישית של תחרויות הטיהור בפתח

זכרו את הטיהור. הודו למגפה. הביאו כבוד לממלכתכם,

למשפחתכם, לעצמכם.

אחד מכם יכול להיות האליטה המנצח הבא.

אני פולטת נחרת בוז רמה וכמעט נחנקת מפיסת תפוח. אף על פי שאין שום דבר מצחיק בתחרויות הטיהור, זה עדיין מעט קומי

לחשוב על כך שהן יכולות להיחשב לחגיגה. התחרויות נוצרו לכבוד מאורע הטיהור הגדול שהתרחש לפני מעל לשלושה עשורים, כדי להציג לראווה את היכולות העל-טבעיות של התושבים ולהביא כבוד לממלכת האליטות היחידה בעולם.

לא הייתי אומרת שרצח של אנשים תמימים מביא לי, לממלכה שלי או למשפחה שלי כבוד – לא שנשארה לי משפחה להביא לה כבוד. אבל בכל זאת, כל חמש שנים, בני אליטות צעירים נבחרים להתחרות במשחקים האלה, על מנת לזכות בתהילה ובכמות כסף שתאפשר להם לבנות טירה חביבה משלהם בניסיון להימלט מהטראומה שנשארה להם מהתחרויות. אבל מה שגורם לי לרעוד מצחוק ומזעם הוא שהאליטות החלשות יותר, אלה שהיכולות שלהם אפורות או קשורות להגנה בלבד, מובלות להאמין שיש להן סיכוי לנצח בתחרויות החולניות האלה. הרגשות שלי מתקאים לפתע, כשאני מביטה בפנים הנרגשות מסביבי, של האנשים שמצטופפים מתחת לשלט, מחייכים ומצביעים.

אנחנו הראשונים למות.

בני האליטה שמתחרים לא נבחרים, אלא נולדים אל גורלם. אלה עם כוחות בדרגת אליטה הם תמיד בני מלוכה או מהמעמד הגבוה. אני בוחנת את הקהל, עיניי מדלגות על פניהם המחייכות של אפורים, שנזרקים אל התחרויות בתור בידור בלבד, אחרי שהמלך מאפשר לנו לבחור את מי שאנחנו רוצים שייצג אותנו.

אף על פי שהמלך מתעקש שהרג של אליטות בזירה לא נראה בעין יפה, זה לא סוד שהמוות בכבודו ובעצמו הוא אחד המתחרים. ככל הנראה, בני נוער גוססים הופכים את כל הסיפור למברד באופן יוצא מן הכלל. ואם בני האליטות לא מוכנים להרוג, המלך ימשוך בחוטים בזירה.

אני נדחפת בין המוני האנשים שמתאספים מתחת לשלט, מדברים בקולי קולות, תוהים מי ייצג את הסמטה ומה הוא יעשה עם כספי הפרס.

בחיי היו רגעים מעטים מאוד שבהם לא קינאתי באליות. אבל
עצם המחשבה על השתתפות בתחרויות הטיהור גורמת לי לשמוח
שאני אף אחת, חסרת חשיבות לחלוטין.
רגילה לגמרי.

פרק 4

פנין

"את מתכוונת לאכול את זה? אדנה בוחנת את התפוז בחיקי, שאכלתי רק מחצית ממנו, בזמן שאני יושבת בגבי שעון על הקיר מאחורי המבצר. "בבקשה." המילה בקושי עזבה את שפתיי והיא כבר רוכנת לעברי, שערה המתולתל מתעופף ברוח הקלה כשהיא חוטפת את הפרי ודוחפת פלה אל פיה.

החיל עם הסטירה המרשימה השאיר לי מתנה מקסימה, חתך בשפה התחתונה, שהקשה עליי לבלוע אוכל. "איך הלך לך היום?" אני שואלת ומסחררת טבעת נישואים מכסף על אגודלי בהיסח דעת. המתכת הקרה של הטבעת של אבי מכה בעורי, מנחמת אותי כמו תמיד. אני מניחה שהייתה לי גם הטבעת של אימי, אם לא הייתה נקברת איתה כשהייתי תינוקת. מחלה, אבא אמר. היא הייתה רגילה, ככלות הכול, ורבים מאיתנו חלשים ומוכי מחלות. אבל הוא בכל זאת התחתן איתה. אהב אותה למרות הכול. הגן עליה.

שמר על הסוד שלה, בדיוק כפי שהוא שמר על הסוד שלי. אדנה נאנחת ואני חוזרת להווה כשהיא מדברת בין נגיסות מהתפוז, "לא רע. אה, מכרתי את החולצה שעברתי עליה כל כך הרבה זמן! תמורת שלושה שילינג! את יודעת, הירוקה עם המחשוף העמוק והשוליים המסולסלים?" אני נועצת בה אותו מבט מבוכלב שאני תמיד נועצת בה, כשהיא מתחילה לדבר בשפת התופרים שלה. "אוף, את חסרת תקנה בכל מה שקשור לבגדים, פיי." אני מורידה מבט אל

הגופייה המרופטת שלי, שנמצאת מתחת לאפודה בירוק זית. הכול השתנה ביום שאדנה תפרה לי את האפודה עם הכיסים, בידיעה שהיא תשרת אותי היטב כגנבת. באותו יום, הקשר החשדני שהיה בינינו לבלב והפך לידידות נינוחה.

אדנה טופחת על שפתייה באצבעה, חושבת על משהו. "אני מוכנה להמר שאם תהיה לך התלבושת הנכונה, כולם יהיו עסוקים מדי בלהסתכל עלייך מכדי לשים לב שאת שודדת אותם."

אני פולטת נחרה. "אני מעדיפה שאנשים לא יסתכלו עליי כשאני מבצעת פשעים. זה נראה לי כמו משהו ששיג את התוצאה ההפוכה." אני מרימה את הפגיון שלי ודוחפת אותו למגף, מעבירה אצבעות על הידית הכסופה הספירלית. זאת המזכרת היחידה, מלבד הטבעת, שנשארה לי מאבי – שני פריטים שאני תמיד מחזיקה עליי. אני מתפעלת מהידיית הפעם המאה, ולפתע נזכרת במשהו שמחזיר אותי למציאות. "תיזהרי היום, איי. משום מה, מסתובבים פה פחות שומרים מהרגיל וזה לא מוצא חן בעיניי. פשוט..." אני מתקשה למצוא את המילים הנכונות. "תשימי לב, למקרה שתראי משהו יוצא דופן, אוקיי?"

היא נראית קצת מעורערת מהחדשות, אבל מצמצמת לעברי עיניים במבט שובב. "זאת אמורה להיות הראייה העל־חושית שלך, שמזהירה אותך מפני סכנה אפשרית?"

"כן, אנחנו באמת צריכות לעבוד על העידון שלך," אני נאנחת ומנענעת לעברה בראשי בחיוך.

אני קמה ללכת, נאנחת כשאני מותחת את גופי הכואב. אדנה אוספת את בגדיה, כולם במידות וצבעים שונים, ומנופפת לי לשלום בחוסר רצון לפני שהיא חוזרת אל הסמטה, בתקווה למכור עוד כמה פריטים לפני רדת השמש.

אני יוצאת אל הרחוב העמוס, שעכשיו שטוף שמש אחר הצהריים המאוחרים, ועושה את דרכי אל השוק ההומה. אני מתחילה בדברים קטנים. קודם, אני מרימה כמה פירות ובדים לפני משתעממת

ועוברת לפריטים גדולים וטובים יותר. ארנקים, שעונים, מטבעות שילינג – זה מה שאני באמת מחפשת הערב.

אני רואה גבר עם שער כחול־כהה ושעון נוצץ על מפרק ידו העבה, ומחליטה במהירות להפוך אותו למטרה הבאה שלי. אני מביטה אל הרחוב הצפוף ורואה עוד כמה אנשים עם שער בצבעים יוצאי דופן בקהל, הוכחה שלמִגָּפָה, שמשנה את הגנטיקה של אנשים, יש עוד כמה יתרונות מלבד יכולות על־טבעיות. למרות השער הכסוף והעבה על ראשי, לי לא ניתנה יכולת כלשהי שתתלווה אליו. נדרש לי יותר מדי זמן להימלט מהגבר כחול־השער אחרי שאני גונבת את השעון שלו. לא כי הוא תפס אותי, אלא כי הוא לא הפסיק לדבר איתי. אחרי שנתקלתי בו והורדתי את האביזר ממפרק ידו בערמומיות, היה לי ברור שהמסכן היה נואש לרכל עם כל מי שרק יסכים לחייך ולהנהן אליו.

אני בדיוק עומדת לסיים מוקדם את הערב היחסית מוצלח הזה, כשדמות גבוהה, לבושה בשחור מכף רגל ועד ראש, נכנסת לסמטה. צעדיו משדרים ביטחון, שסותר את השפיפות שחסרי הבית אימצו בתקווה למשוך לעצמם כמה שפחות תשומת לב.

אבל הגבר הזה... קשה לי להוריד ממנו את המבט.

הוא לבוש בחולצת כפתורים שחורה ורחבה, שנדחפה לזוג מכנסיים שחורים וצרים עם חגורה פשוטה. החולצה פתוחה עד האמצע, נפתחת ברוח הקלה וחושפת חלק מהחזה השזוף שלו. תווי פניו לא ברורים מהמרחק הזה, אבל שערו השחור כזפת נופל על מצחו בגלים סתורים. ידיו קבורות בכיסים, פסיעותיו הארוכות נושאות אותו עמוק יותר לתוך השוק והוא נראה רגוע וקר רוח.

הוא לא מקומי. זה ברור לי, בדרך שבה הוא מביט סביב, כאילו סופג הכול. רוב הסיכויים שהוא התקפי, אליטה ממעמד גבוה או שושלת אצילים, שמגיע למשכנות העוני רק לעיתים נדירות. מההליכה שלו, מהברק בנעליו, אני רואה שיהיו עליו יותר מכמה מטבעות שילינג עלובים. אני מצמצמת עיניים, מנסה להבין איפה הוא מחביא את מטבעות הכסף שלו.

שָׁם.

מהחגורה שלו תלוי ברצועה שקיק שמקפץ על רגלו, מהסוג שאיליאנים רבים מחזיקים בו את הכסף הקטן שלהם. בעיקר אלה שהכי בטוחים בעצמם, מאחר ששקיק לא מוגן הוא מטרה נוחה לגנבים. מטרה נוחה לי.

המטרה האחרונה וחסרת המזל האחרונה שלי לערב זה.

טוב שהוא גבוה כל כך, אחרת הייתי מאבדת אותו בין המוני האנשים. אני רואה נשים בכל הגילים מותחות את צוואריהן כשהוא חולף על פניהן, מנסות לראות את הזר הנאה יותר טוב, לפני שייעלם בהמון. אני מפלסת את דרכי בקהל ועוקבת אחריו עד שהוא עוזב את הרחוב הראשי בין שתי עגלות סוחר, ופונה לרחוב עמוס קצת פחות. אני מפזרת את שערי, מאפשרת לגלים הארוכים לצנוח על כתפיי כשאני פונה אל אחד הרחובות האחרים, כדי שאוכל לתפוס אותו. הסמטה האחרית שאני עוברת בה מוציאה אותי אל אותה הסמטה שהזר צעד לתוכה – ועכשיו אני עושה את דרכי ישירות אליו.

אני נועצת מבט ברצפה כשאנחנו מתנגשים.

כמו תמיד, אני מניחה לעצמי למעורר לאחור מעוצמת המכה, נאבקת בכל אינסטינקט שצורח עליי לייצב את רגליי ולעמוד במקום. זרועות חזקות נכרכות סביב מותניי כדי לעצור את הנפילה שלי, משאירות את שקיק הכסף שלו פתוח וחשוף בפני חלאות כמוני. אני אוחות בקדמת החולצה שלו, מתנהגת כאילו זה היה רק רפלקס שנועד לשמר את שיווי המשקל שלי. כשבעצם, רציתי סיבה לשים את ידי על הגוף שלו בלי לעורר חשד.

לנערים המורעבים מסמטת ביזה אין גוף כזה.

המחשבה נעלמת כשאני שולחת יד אל השקיק על המותן שלו, אצבעותיי מגיעות למסקנה שלפחות עשרים מטבעות שילינג נתלים מהחגורה של הגבר הזה. הוא ודאי בטוח מאוד ביכולות שלו כדי להסתובב בכיזה עם כל כך הרבה... ובכן, ביזה.

אני מתפתה לתלוש את השקיק ולפתוח בריצה, אבל יודעת טוב

מאוד שהוא יתפוס אותי בשלושה צעדים ארוכים. אבל, מאחר שלא ידעתי מתי איתקל שוב בכזו הזדמנות, תרתי משמע, אני לא מוכנה לעזוב בלי לפחות חצי ממה שיש לו בשקיק.

**אבל הוא ירגיש את המשקל החסר אם אקח חצי.
מחשבותיי משתוללות.**

אז תסיחי את דעתו.

ברגעים הספורים שבהם אני חושבת על כל התחבולות הללו, אני ממהרת ללכוד חצי מהמטבעות בשקט באגרופי ומוציאה את ידי מהשקיק שלו בזהירות כשאני מייצבת את עצמי לעומתו. ואז, אני קורעת באיטיות את מבטי מהחזה החשוף למחצה שלו, קצה של קעקוע כהה מציץ מאחורי קפלי החולצה.
עיניי סוף־סוף עולות אל עיניו.

ואני מרגישה כאילו אני מביטה אל תוך סופה.

יש לו עיניים בצבע ענני הגשם שמתאספים מעל אילייה, של העשן המיתמר מהארובות מעלינו, של מטבעות הכסף הגנובים שאני אווזת באגרופי. ריסיו השחורים, הארוכים, עומדים בסתירה גמורה לעיני הפלדה האפורות שלו, שעוברות על פניי. גבותיו הכהות מתרוממות בהלם, הלסת החדה שלו מתהדקת ומדגישה את עצמות לחייו הבולטות.

אנחנו עומדים שם ונועצים מבטים זה בזה.

לפתע, אני מאוד מודעת לכל מקום בגופי שהוא נוגע בו. זרועותי החזקות עוד כרוכות סביב מותניי, עוזרות לי לעמוד, אבל המבט שלו הוא כמו ליטוף בפני עצמו. אני מכחכת בגרון ומסירה את אגרופי הקפוץ מהחולצה שלו, משחררת את הבד המקומט והדק מידי, כדי שאוכל לצאת מתוך אחיזתו.

שפתיו מתעקלות, מראות לי לשנייה את הגומה על לחיו הימנית. ידיו גולשות באיטיות ומרפות ממותניי, משחררות אותי כשידיו עדיין אווזות כבד המחוספס בשולי האפודה שלי.

יבלות. הוא לוחם.

לא שהייתי צריכה לראות את הנסתר כדי להבין את זה, הרי זה כבר ברור ממבנה גופו. עכשיו, כשאני מודעת לעובדה שהוא לוחם מיומן וכפול ממני בגודל, אני מעבירה את ידי אל מאחורי גבי באדישות, על מנת להסתיר את הראיות לפשע שביצעתי. המטבעות גולשים בדממה לתוך הכיס האחורי שלי כשאני נושמת עמוקות, מנסה לקחת את עצמי בידיים.

"את תמיד נופלת לזרועותיהם של זרים נאים, או שזה חדש?" הגומה שלו נחשפת שוב כשהוא שואל את השאלה, תודות לחיוך שעולה על פניו ומגלה שיניים לבנות וישרות.

"לא, רק על זרים שחצנים." אני מחייכת בקרירות והוא מסתכל עליי כאילו אני חידה שעליו לפענח, שעשוע ניכר על פניו.

תסיחי את דעתו.

הוא צוחק קלות ומעביר יד בשערו השחור, פורע את הגלים עוד יותר. עיניו האפורות לוכדות את עיניי כשהוא אומר, "טוב, אז נראה שעשיתי עלייך רושם ראשוני משמעותי." "כן," אני אומרת לאט, "אבל עדיין לא החלטתי אם הוא טוב או רע."

תגרמי לו להתרכז בכך במקום בכסף.

הוא מושך בכתפיו ותוחב את ידיו לכיסים – התגלמות קור הרוח והאדישות. "תפסתי אותך, לא?"

עכשיו תורי לצחוק. הוא מטה את ראשו קלות הצידה ונועץ בי מבט, זווית פיו נוטה מעלה. הוא רוכן לעברי ומוסיף, "אולי כדאי שתחשבי טוב על הפרט הזה לפני שתחליטי, יקירתי." בשם המגפות, בחור יפה שיודע מילים יפות.

מסוכן.

עיניו המעושנות מטיילות על פניו והוא שוב מסתכל עליי כאילו אני חידה מסקרנת. אני מסרבת להתפתל תחת מבטו ועושה צעד לאחור, לעבר הרחוב הסואן.

"אני אחשוב על זה טוב, יקירי." אני אומרת את המילה האחרונה

באריכות, מחקה אותו בחיוך. חיוכו מתרחב וגומות מופיעות על שתי לחייו. אני מכריחה את עצמי להתעלם מהן ומוסיפה, "ותודה שהצלתי אותי מהתנגשות באבני המרצפת. קוללתי בשתי רגליים שמאליות." "טוב, הרגליים השמאליות שלך מצאו אותי, אז לא הייתי טוען שזאת קללה," הוא אומר בפשטות ונשען על הקיר, ידיו בכיסים. אני מחייכת ולא מצליחה לרסן את גלגול העיניים שמתלווה לחיוך. אני מעיפה מבט אחרון בחיוך שלו, סבה על עקביי, צועדת בחזרה אל סמטת ביזה ונעלמת בקהל.

מחשבותיי מסתחררות, משחזרות את ההבחנות שהיו לי עליו כשאני עושה את דרכי לאורך הסמטה. הצלקות שכיסו את זרועותיו והשפופים על פרקי אצבעותיו, תוצאה של קרב שהתרחש לאחרונה, היו הפרטים שהכי סקרנו אותי, וכמעט הצטערתי שלא יכולתי לשמוע את הסיפור מאחוריהם. המחשבה על בן אליטה התקפי עם צלקות כמעט מעלה חיוך על שפתיי. זאת הוכחה לחולשה.

אני מוציאה את המטבעות מהכיס האחורי שלי, נותנת להם לקרקש בכף ידי בחיוך ניצחון.

אני ממש לא חושבת שהם יחסרו לו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן